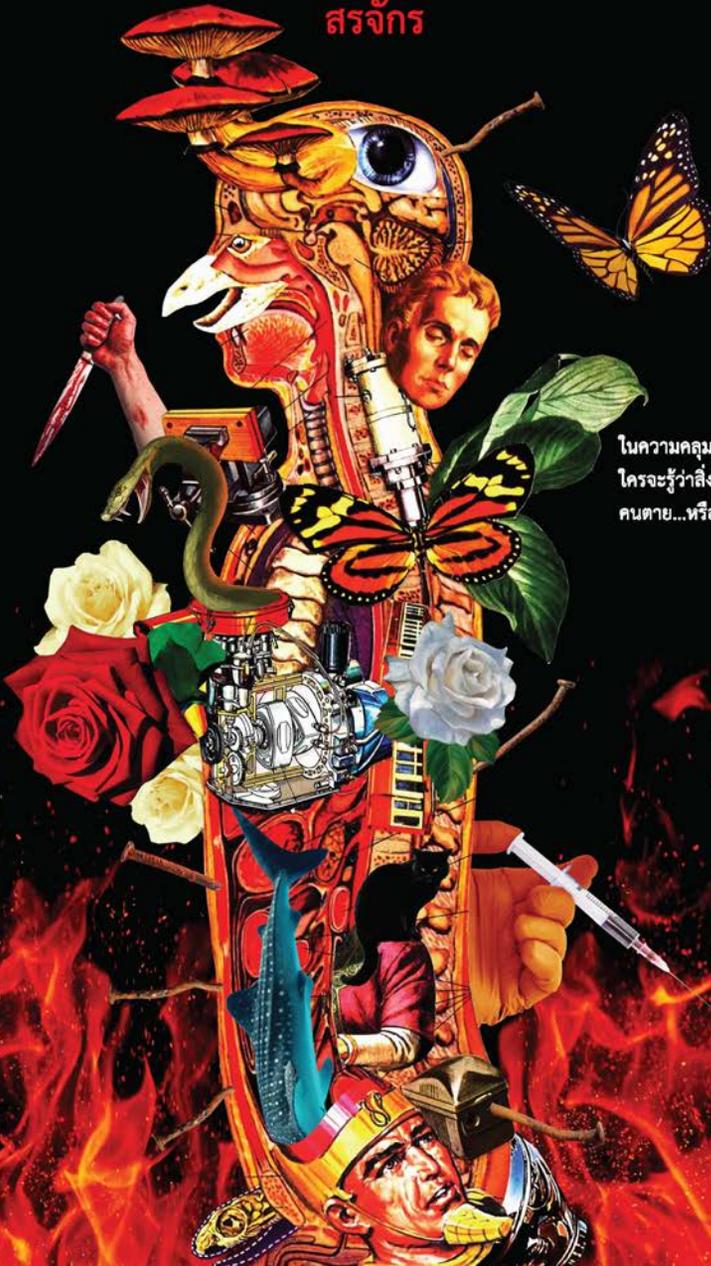

MATICHONBOOK

แด่นาง คนตาช

(รวมเรื่องเอกจากเรื่องสั้นเขย่าขวัญชุด “สามผี”)

สรจักร

ในความคลุมเครือของอนธการ
ใครจะรู้ว่าสิ่งใดน่าสะพรึงกลัวกว่า
คนตาย...หรือคนเป็น...

แก่นของคนตาย

สรจักร

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2564

แค้นของคนตาย • สรจักร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, ตุลาคม 2564

ราคา 360 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

สรจักร. แค้นของคนตาย.-- กรุงเทพฯ : มติชน, 2564. 368 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย--รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978 - 974 - 02 - 1759 - 6

สำนักพิมพ์มติชน | www.matchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ้งเร็ว,
สุชาติ ศรีสุวรรณ, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหนเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, สุกชัย สุชาติสุธาธรรม

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ชนมน วังทิพย์

พิสูจน์อักษร : พัทธน์ลิน อินทรหอม • ศิลปกรรม : นุสรา สมบูรณ์รัตน์

ออกแบบปก : เศรษฐพงศ์ โกวาทอง • ประชาสัมพันธ์ : กิรพรทิ ธูรารัตน์, ณัชชา เชี่ยวกุล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108 โทรสาร 0-2591-9013

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3358-3360 โทรสาร 0-2591-9012

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: matchonbook.sales@gmail.com

หรือ inbox: matchonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-00021 ต่อ 5553 โทรสาร 0-2591-9012

ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสั่งซื้อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2591-9002

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	5
ดอกทานตะวัน	8
ผู้หญิงของผม	21
ข้างตายทั้งตัว	30
ช่องทางทำมาหากิน	43
อวิชชา	53
จุดจบฆาตกร	64
ชดใช้	74
แค้นของคนตาย	83
เสียงกระซิบข้างหู	98
วันเลี้ยงผี	108
เสือไม่สิ้นลาย	118
เหยื่อ	129
ฆาตกรโรคจิต	144
อาคารรพบ้าน	152
ที่สุดแห่งมนุษย์	163
ลูกแม่ทิ้ง	175

สิ่งที่ยังขาด	188
ผู้หวังดี	198
ตลอดไป	208
ตาทิพย์	217
เสียงเพรียกจากปิตุภูมิ	228
ผีหัวขาด	237
อ่อนหัด	249
ความลับที่ไม่ควรรู้	258
ด้าพลอย	272
จิตไม่ว่าง	283
ไม่เหลียวหลัง	290
ฆ่าลูก	300
หมองู	312
ผวา	321
บ้านผีสิง	332
ผีหัวเราะ	342
นางพญาชิมทอง	353
รู้จักผู้เขียน	362

คำนำสำนักพิมพ์

คุณรู้สึกอย่างไรในแวบแรกเมื่อจ้องมองเข้าไปในความมืด?

สับสน? กังวลใจ? หวั่นไหว? หวาดผวา? ตื่นตระหนก? ขน-
พองสยองเกล้า? ลุ้นระทึก?

ว่ากันว่ามนุษย์กลัวสิ่งที่ตนเองไม่รู้จักรู้จัก ไม่เคยเห็น ขณะเดียวกันก็แอบหลงใหลมันอย่างไม่รู้ตัวอยู่ในที เมื่อความลึกลับคลุมเครือแวมซึ้งกว้างให้ผู้คนสามารถจินตนาการและรู้สึกได้อย่างไร้ขอบเขต ความมืดมืดจึงเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ให้ใจได้จินตนาการเล่นระทึกไม่รู้จบ แม้จะน่ากลัวจับใจ กลับมีวิายทำให้ก้าวเข้าไปสัมผัส

ความมืดมืดคือปริศนายาวนานที่ไร้จุดจบ...

ผลงานของสรจักรครองใจผู้คนมาอย่างยาวนานในปริศนาและความมืดมืดที่ว่า ด้วยลีลาภาษายาวนัย ด้วยการบิดรูปแปรร่างชีวิตและเรื่องราวในอนธการให้หลอนลึกลับน่าสะพรึงกลัว ขณะเดียวกันเรื่องราวก็พร้อมจะกลิ้งลัดพลิกผัน รวบรวมจะเล่นล้อกับทุกความเชื่อมั่นและความปกติที่เราคิดว่าจริงแท้เสมอมาอย่างเรียบง่ายทว่าเลือดเย็น ในความมืดกว่ามืด เรื่องราวหลายหลากของคนตายและคนเป็นจากปลายปากกาของสรจักรจึงกลับคอยเผยให้เห็นสิ่งที่น่ากลัวและลึกลับเสียยิ่งกว่าภูตผีและวิญญาณร้าย นั่นก็คือจิตใจอันยากหยั่งของมนุษย์ที่ยังมีเลือดเนื้อ

เมื่อเพิ่งลึกเข้าไปในความมืด คุณอาจได้เห็นในสิ่งที่ไม่คิดว่า
จะเห็น...

“แค้นของคนตาย” รวม 33 เรื่องคัดสรรจากชุดเรื่องสั้น “สาม
ผี” โดยสรจักร ซึ่งยังคงอยู่ในใจนักอ่านงานลึกลับเขย่าขวัญเสมอมา
จึงกลับมาเพื่อพาทุกคนท่องไปในโลกของความตาย ภูตผี วิญญาณ
และสนุกสนานระทึกใจปนขนหัวลุกเมื่อได้สำรวจปริศนาในอนธการ
นั้นอีกครั้ง

ขณะเดียวกันในเรื่องราวขวัญผวา คุณอาจพบบางสิ่งที่ซุกซ่อน
อยู่ลึกๆ ในใจคุณเสมอมา

อย่าละสายตา...

อย่าประมาทความมืดมิดและแรงแค้นของคนตาย...

อย่าเผลอเผลอให้ความมอยกย่อนยากหยิ่งหัวใจของคนเป็น...

สำนักพิมพ์มติชน

ดอกทานตะวัน

“วิช่วยคู่อีกทีซี มันเอียงข้างหรือเปล่า” ชายหนุ่มที่พนมมือฟังพระ
สวดอภิธรรมกระซิบบอกภรรยา

“ไม่หรอกค่ะ คุณก็...” วิชุดานึกรำคาญ แต่ตาก็ชำเลื่องดู
ทรงผมให้สามี

ชานาญถามเธอเป็นครั้งที่สิบแล้วตั้งแต่ออกจากบ้านมางาน
ศพ เส้นผมบนหัวที่จิตใจหลุดร่วงเป็นวงกลมกลางกระหม่อมทำให้
ชานาญกลายเป็นคนขาดความมั่นใจในตัวเองมาร่วมสองปีแล้ว

เขาเป็นเช่นนั้นจริงๆ ถ้าย้อนไปสักห้าปี คุณจะได้เห็นภาพชาย
หนุ่มผิวคล้ำ ผูกไท มาดนักธุรกิจที่กำลังรุ่งโรจน์ในอาชีพ

ชานาญได้ตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการตลาดในบริษัทเล็กๆ
เมื่ออายุยี่สิบเจ็ดปี ด้วยลักษณะเด่นคือความกระฉับกระเฉงในหน้าที่
การงานและการรู้จักเข้าสังคม

ชานาญไม่ใช่คนรูปหล่อ หน้าตาออกจะซีริ้ว ผิวหน้าปรูเป็นรู
นิดๆ จากแผลสิ่ววัยหนุ่ม สิ่งเดียวที่ดูดีคือเส้นผมเหยียดตรงสีน้ำตาล
ดำนํมสลวย

เขาแต่งงานเมื่ออายุสี่สิบเก้าปี วัยที่เหมาะสมกับการเริ่มชีวิตครอบครัว

หนึ่งปีหลังจากนั้น ผมของชานาญก็เริ่มร่วงลงอย่างต่อเนื่อง และมีขอบเขตที่แน่นอนคือรูปร่างกลมกลางกระหม่อม

วิชาดาสังเกตเห็นเป็นคนแรกตอนที่เธอเก็บที่นอนตอนเช้าและพบเส้นผมสามี่ร่วงติดหมอนหลายสิบเส้น

ในเวลาหกเดือน มันก็ร่วงจนเห็นหนังศีรษะชัด แม้ว่ายาสารพัดยี่ห้อจะถูกโปะลงไปอย่างไม่เสียดายเงิน

ชายหนุ่มกลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ยามจะก้มหัวลงไหวใครสักคนก็ไม่กล้าก้มต่ำ ด้วยกลัวว่าคุณจะมองเห็นปมด้อย เวลานั้นที่ใดก็ต้องเลือกนั่งชิดผนัง เพื่อไม่ให้ใครเดินผ่านด้านหลัง ของตกก็ไม่กล้าก้มลงเก็บ จะทำอะไรก็ต้องระมัดระวังตัวจนเสียบุคลิก

เสียงพระเทศน์จบแล้ว แหกหรือเริ่มทยอยกลับ ชานาญออกไปช่วยส่งแขก วิชาดาไม่ได้ไปช่วย เพราะต้องอุ้มลูกน้อยวัยสามเดือนที่กำลังนอนหลับสบายบนตัก

ครู่หนึ่ง สามี่ของเธอก็เดินกลับมา เขาขอให้เธอช่วยยืนยันอีกครั้งว่าผมปลอมที่ทอติดหนังหัวยังไม่เคลื่อนไปทางไหนจนผิดสังเกต

หลานสาวตัวน้อยวิ่งมาตามให้เหล่าญาติพี่น้องไปรวมกัน

“วิคงไม่ต้องไปนะคะ เป็นแค่หลานสะใภ้” วิชาดาหันมาถามสามี่ ที่จริงเธอห่วงลูกมากกว่า ไม่อยากขยับตัวให้ลูกตื่น

“ไปเถอะน่า วิกรู้ว่าคุณหลงรักวิมาก ไปรวมกลุ่มให้ครบๆ หมู่ญาติพี่น้อง เผื่อจะถ่ายรูปหมู่กันอีก ถ้าไม่ไปเดี่ยวเขาจะว่าเราเล่นตัว”

สองหนุ่มสาวอุ้มลูกน้อยคนเดียวที่กำลังหลับไปยังเวทีด้านใน
ของศาลาตั้งศพ แสงไฟสีเขียว ส้ม และแดงกะพริบสลับกันชวน
รำคาญ

หลังจากญาติรวมกันครบ คุณตาเป็นประธานกล่าวไว้อาลัย
ลูกผู้ล่วงลับเล็กน้อย หลังจากนั้นอวารวิทย์ที่เป็นนักกฎหมายก็ได้รับ
มอบซองพินัยกรรมของลุงจากคุณตาเพื่อเปิดอ่าน

อวารวิทย์ฉีกที่มุมซองพินัยกรรมช้าๆ เขาคลี้กระดาษสีขาว
แผ่นเดียวขึ้นอ่านเสียงดัง ทุกคนเงยบกริบ พินัยกรรมมีความว่า

“...ข้าพเจ้าได้พบว่า ตนมีอาการหนักหืดและคิดถึงความตาย
บ่อยครั้งโดยมิทราบสาเหตุในระยะสองเดือนที่ผ่านมา เกรงว่าจะเป็น
लगร้าย และข้าพเจ้าก็ได้มีทายาทสืบสมบัติ จึงได้ทำพินัยกรรม
ฉบับนี้ขึ้นในขณะที่ยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ดี เพื่อแสดงความ
จำนงว่า หากข้าพเจ้า นายสมหมาย พงศ์พินัยวิทย์ ถึงแก่กรรม
ด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม ให้ทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นตกเป็นของนายชานาญ
พงศ์พินัยวิทย์ หลานชายของข้าพเจ้าและภริยา”

ชานาญและวิชุดาทกตะลึง ญาติทั้งหลายหันมามองพร้อมกัน
ด้วยสายตาที่ไม่อาจแปลเป็นอย่างอื่นได้

ความอิจฉาริษยาดูจะเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของมนุษย์

รถเก๋งซีดานรุ่นปี 85 สีขาวหม่นเคลื่อนเข้าจอดในลานดินรุ่มรีน
ด้วยร่มเงาไทรต้นใหญ่ในเช้าวันเสาร์ที่สดใส นกกาบเขนบ้านสีขาวดำ
ร้องระเริงที่ยอดไม้ เสียงปลาช่อนฮุบเหยื่อดังโผง สะท้อนบรรยากาศ
บ้านสวนได้เป็นอย่างดี

สองสามีภรรยาและลูกน้อยในอ้อมแขนก้าวลงจากรถด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม รถกระบะหกล้อที่จ้างตามมาบีบแตรเบาๆ เป็นเชิง

ถามว่าจะให้จอดที่ใด ชายหนุ่มเดินนำทางให้ไปจอดชิดหน้าบ้านไม้ทรงโบราณขนาดสองชั้น ขณะที่หญิงสาวอุ้มลูกหลบแดดอ่อนใต้เงาไม้ ชำนาญช่วยคนขับและเด็กที่จ้างมาขนเครื่องเรือนและข้าวของเครื่องใช้ลงจากรถ ซึ่งก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก ตู๋เย็นห้าคิว หม้อหุงข้าว ชุดโซฟา ที่รียี่สิบนิ้ว พัดลมตั้งโต๊ะ เครื่องซักผ้าแบบไม่อัตโนมัติ ที่มากหน่อยก็คงจะเป็นเสื่อผ้า เครื่องครัว และของกระจุกกระจิก และเช่นเคย เขาเอามือจับวิกผมบนหัวตัวเองบ่อยครั้งด้วยความกังวลว่าผมปลอมที่ถักไว้จะขยับเสียทรง

ชำนาญตัดสินใจย้ายครอบครัวจากบ้านที่ผ่อนมาอยู่ที่บ้านครึ่งตึกครึ่งไม้สองชั้นแห่งนี้ มันเป็นสมบัติที่ลุงผู้ล่วงลับมอบให้ตามพินัยกรรม แม้บ้านจะไม่ใหญ่โตและค่อนข้างโหลทรน รูปทรงหรือก็เขยเพราะสร้างตั้งแต่ครั้งเจ้าของบ้านยังเป็นหนุ่ม แต่ชำนาญก็พอใจที่จะทิ้งทวนเฮาส์ในย่านสลัมด้วยเหตุผลมากมาย เงินเดือนสองหมื่นห้าของชำนาญถูกแบ่งไปเพื่อผ่อนทวนเฮาส์ขนาดยี่สิบสี่ตารางวาที่บางบัวทองเดือนละหนึ่งหมื่น ผ่อนรถมือสองอีกเดือนละหกพันเหลือให้ใช้จ่ายกันอย่างกระเปียดกระเสียดเพียงเก่าพันบาทสำหรับสามชีวิต

วิชุดาเองก็ลาออกจากงานตั้งแต่ต้องได้ห้าเดือนกว่าแล้ว จึงสมเหตุผลผลอย่างยิ่งที่จะประหยัดเงินเดือนละหมื่นจากการผ่อนทวนเฮาส์ และย้ายมาอยู่ในบ้านสวนเนื้อที่เกือบสองงานแห่งนี้ แม้วิชุดายังกลัวๆ อยู่ที่ต้องมาอาศัยในบ้านที่มีคนเพิ่งฆ่าตัวตายไปไม่ถึงเดือน

ไม่มีใครตอบได้ว่าทำไมลุงสมหมายจึงคิดฆ่าตัวตาย เพื่อนบ้านพบร่างของเขานอนตายอยู่ในห้องทำงาน มือหนึ่งกำพู่กัน อีกมือหนึ่งกำมีดพก ที่ข้อมือมีรอยปาดลึกตัดเส้นเลือดแดงขาดกระจุก

แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นการฆ่าตัวตายโดยมิต้องสงสัยสาเหตุอาจเกิดจากการฟุ้งซ่าน ผู้ตายอาจมีปัญหา แต่ไม่อาจจะระบายออกเพราะอาศัยอยู่คนเดียว

ญาติบางคนสงสัยว่าเขาอาจตรวจพบว่าตนเป็นเอดส์ จึงจึงฆ่าตัวตายลาโลก

แต่ใครจะพูดอย่างไรก็ช่างเถอะ ชำนาญคิดว่าตัวเองตัดสินใจถูกแล้วที่อพยพครอบครัวมาอยู่ที่นี่

หลังจากรถหกล้อจากไป วิชชุดาเอาลูกเข้าไปในบ้าน เธอจัดเปเลและตั้งกระดิก ผ้าอ้อม ตะกร้าในมุมเล็กๆ สำหรับเลี้ยงลูก ชำนาญขึ้นไปเตรียมห้องนอน เขาเอาที่นอนเก่าออกเพราะรู้ว่าวิชชุดาไม่กล้านอนบนที่นอนคนตาย

ทั้งสองก็ช่วยกันจัดข้าวของเข้าที่จนดึกทุกอย่างจึงลงตัว

สองสามีภรรยาหลับไปด้วยความเหนื่อยล้า ดีที่ลูกน้อยไม่กวนมาก และรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์

“ลูกตายที่ห้องนี้” ชำนาญเปิดห้องทำงานข้างบันไดชั้นบนให้ภรรยาดูในเช้าวันรุ่งขึ้น

“เดี๋ยวผมทำความสะอาดเอง” เขาอาสาเพราะรู้ว่าเธอกลับ

วิชชุดากวาดสายตาไปตามพื้นไม้ลงเซลเล็กเป็นเงาแล้วถอนใจเฮือก โชคดีที่ไม่มีคราบเลือดอย่างที่เธอจินตนาการ แม้กระนั้นชนก็ยังลุกชูเมื่อคิดว่าเคยมีร่างชายคนหนึ่งนอนคว่ำจมกองเลือดอยู่ตรงหน้าเมื่อสองอาทิตย์ที่ผ่านมา เขาอนตายเกือบสองวันจนร่างพองกลมเมื่อเพื่อนบ้านมาพบศพ

แสงจากกระจกฝ้าลายไทยแบบโบราณส่องให้เห็นชั้นวางหนังสือทำด้วยไม้มะค่าลายสวยติดผนัง มันเป็นชนิดที่ต้องสั่งทำโดยเฉพาะ

หนังสือศิลปะและสารคดีวางเรียงเป็นระเบียบ ที่มุมห้องมีกรอบภาพงานเพนต์ดรออิ่งลายไทย และภาพสีน้ำมันวางซ้อนกันหลวมๆ ยาวตามผนัง ส่วนใหญ่เป็นภาพเหมือนจริง ที่ผนังมีภาพชุดดอกบัวสีหวานติดประดับสีภาพ สะท้อนลักษณะธรรมชาตินิยมของเจ้าของบ้าน เข้ากับบรรยากาศหน้าต่างกระจกที่มองออกไปเห็นต้นไม้ใหญ่ทอดรากลงในหนองน้ำใส นกใหญ่น้อยส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวแย่งลูกไทรสุก

ที่ขัดกับบรรยากาศห้องคือเฟรมขนาดใหญ่วางอยู่บนขาตั้งกลางห้อง จานสีและพู่กันตกกระจัดกระจายอยู่ตามพื้น

“เราเชิญพระมาสดดีใหม่คะ หรืออย่างน้อยก็เอาพระพุทธรูปมาบูชาไว้บนหิ้งสักองค์ก็ยังดี” เธอยอมรับว่ากลัว

“ผมคิดไว้แล้วจะ ไว้สิ้นเดือนจะนิมนต์พระมาขึ้นบ้านใหม่” เขาดึงเธอเข้ามากอดเบาๆ

หลังจากที่วิชุดาออกไปเตรียมอาหาร ชานาญก็เก็บกวาดห้องทำงานซึ่งจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบสมกับเป็นบ้านของจิตรกรมีชื่อ

ชายหนุ่มยืนดูภาพบนขาที่ยังกลางห้องด้วยความสนใจ มันเป็นภาพสีน้ำมันที่เพิ่งเขียนไปบางส่วน ดูออกว่าเป็นรูปดอกทานตะวันขนาดใหญ่ ลักษณะภาพใช้สีรุนแรง กลีบดอกหยาบกระด้าง บางกลีบมีสีแห้งเกรอะกรังเป็นก้อน เกสรดอกตรงกลางยังว่างเปล่า ดูๆ ไปก็คล้ายเขียนอย่างไม่ตั้งใจ

หนุ่มผมบางไม่ใช่นักวิจารณ์ภาพ แต่เขาก็รู้สึกตะแม่ง เพราะภาพดอกทานตะวันนี้แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากภาพฝีมือลูสมหมายที่ติดประดับทั่วบ้าน

ปกติลุงของเขาเขียนภาพน้มีและหวาน คนก็ดูเป็นคนไม่หยาบกระด้างอย่างที่เห็น ราวกับว่าภาพที่ตั้งอยู่ตรงหน้าไม่ใช่ภาพฝีมือของลุงเขากระนั้น

ชำนานุกัมลึงเก็บของที่ตกตามพื้น ลุงอาจตื่นทุรนทุรายจน
พู่กันตกกระจัดกระจาย หรือตำรวจอาจชนตกตอนมาชั้นสุตรศพ

เขาเก็บจานสีและพู่กันวางบนตั่งเล็กข้างเก้าอี้ มีกล่องเงินรวม
ควันดำขนาดยาวเกือบสองคืบวางอยู่แล้ว ตัวกล่องมีลายคนเดินเส้น
ด้วยอัญมณีหลากสี ลักษณะเป็นของมีราคา ชำนานุกเปิดดูด้วยความ
แปลกใจ

ภายในกล่องบรรจุด้วยขวดแก้วเนื้อดีเล็กๆ ที่มีฝาทำด้วยแก้ว
เจียรระไนเปล่งประกายแวววามลึบกว่าขวด ขวดแก้วทั้งหมดบรรจุ
ด้วยสีเหลือง แดง ม่วง ฟ้า และสารพัดสีที่ล้วนแต่สดใสและร้อนแรง

ชำนานุกหยิบขวดเจียรระไนขึ้นมาดูด้วยความสนใจ แสงจาก
กระจกฝ้าส่องผ่านจุกขวดเกิดเป็นสีรุ้งสวยงาม

มีพู่กันอันหนึ่งตกอยู่ที่พื้น ขนาดของมันเท่านิ้วก้อย ตำมทำ
ด้วยไม้สีดำสนิท มีสีติดอยู่ที่ปลาย ชายหนุ่มกัมลึงหยิบ ความรู้สึก
แปลกๆ เกิดขึ้นเมื่อแรกสัมผัส

วิชุดาเตรียมอาหารเสร็จ เธอเข้ามาเรียกชายหนุ่มไปทาน
อาหารเที่ยง

ชำนานุกำลังง่วนอยู่กับการผสมสี ในมือถือพู่กันสีดำสนิท
“คุณเขียนรูปเป็นกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่” เธอล้อเลียน
ชำนานุกมีท่าที่หงุดหงิด

คืนนั้นหลังจากภรรยาและลูกหลับไปแล้ว ชำนานุกนอนกระสับ
กระส่ายอยู่คนเดียวบนเตียง

ดวงจันทร์ข้างขึ้นขยับตัวพันกลุ่มเมฆสีเงินยวง มั่นสาตแสง
อ่อนโยนเร้นลับ ครอบคลุมบ้านสวนที่แสนสงบ เสียงน้ำค้างหยด
เปาะแปะเบาๆ ภายนอกหน้าต่าง

เขานอนไม่หลับ

ชานาญนี่ก็หงุดหงิดรำคาญผมปลอมที่ถักทำติดกับหนังหัว และพาน้อยใจโชคชะตาที่เกิดมาอาภัพเส้นผม

มันจะทำให้บุคลิกของคุณดีขึ้น ไม่มีผลเสียอย่างไรเลย เมื่อไม่ต้องการก็ถอดออกไปเลย

นั่นคือข้อมูลที่พนักงานขายบอก

คุณสามารถว่ายน้ำ ออกกำลังกาย แม้กระทั่งสระผมได้โดยที่คนรอบข้างไม่รู้เลยว่ามันเป็นผมปลอม

ชานาญยอมจ่ายเงินถึงสองหมื่นสาม และเซ็นสัญญาใช้บริการเป็นเวลาสามปี

ตอนใหม่ๆ มันก็ดูดีมาก เส้นผมเดิมที่มีหรือมหรือผมถูกคลุมด้วยตาข่าย แล้วผมเดิมก็ถูกผูกเข้ากับตาข่ายทอปกกับผมปลอมดูแนบเนียนดี

แต่หลังจากนั้นสองเดือน เมื่อผมจริงยาวขึ้น ตาข่ายที่คลุมไว้ก็เริ่มห่างออกจากหนังหัว ผมปลอมกับผมจริงเริ่มแยกจากกัน ชายหนุ่มต้องไปรับบริการทอกระชับอีกครั้งละหนึ่งพันหกร้อยบาท ตามมาด้วยการซ่อมผมบางส่วนที่หลุดไปร่วมหมื่น และน้ำยารักษาผมปลอมอีกกล่องละหนึ่งหมื่นนั่นแหละ มันทำเอาชายผู้อัปโชคแทบจะคลั่ง ยังไม่ต้องกล่าวถึงหนังหัวที่เริ่มคันเพราะความหมักหมม

สิ่งน่ารำคาญและค่าใช้จ่ายมากมายที่ตามมาทั้งหมดคือข้อมูลที่ทางบริษัทไม่เคยบอกให้เขาได้รับรู้เลยแต่แรก ชายหนุ่มโกรธตัวเองที่ถูกต้มทั้งๆ ที่ตนอยู่ในยุคทศวรรษค้าขายมานาน

หลังจากนอนกระสับกระส่ายอยู่นาน ท้ายสุดเขาก็ลุกจากเตียง เดินไปยังห้องทำงาน

เขาหยิบพู่กันสีดำมาละเลงภาพดอกทานตะวันด้วยอารมณ์อันรุนแรง

ความรู้สึกเริ่มดีขึ้น

จนเกือบตีสาม ชายหนุ่มจึงกลับมานอนและหลับเป็นตาย

หลังจากนั้นทุกคืน ชำนาญจะใช้เวลาหมกมุ่นอยู่ในห้องเขียนภาพ

ดอกทานตะวันเริ่มมีชีวิตด้วยสีที่ร้อนแรงจากขวดแก้วเขียวระโน
เขาปาดพู่กันอย่างช้าๆ แต่มั่นคง ปาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนสีเป็นก้อนหนา
ความทุกขในใจทั้งมวลถูกกระตุ้นให้รุนแรงด้วยพลังอันเร้นลับ
เขากลายเป็นจิตรกรที่เปี่ยมด้วยพลังในการถ่ายทอดอารมณ์ลงสู่
ผืนผ้าใบไม่รู้จบสิ้น

วิชุดาเริ่มสงสัยอย่างจริงจังว่าสามีของตนเรียนรู้การเขียนภาพ
ได้อย่างไร

วันเวลาผ่านไป ชำนาญหงุดหงิดและเหม่อลอยมากขึ้น เขา
เริ่มไม่สนใจลูกน้อย บางครั้งก็โพล่งขึ้นมาว่าเบื่อโลก เบื่อชีวิต จน
วิชุดาต้องอุ้มลูกไปอยู่เป็นเพื่อนเวลาเขาวาดรูป แต่สิ่งที่ได้รับคือ
คำตวาดและคำหยาบคายจนเธอต้องถอยร่นออกมา

บางครั้งชำนาญก็ตัดพ้อว่าเธอกำลังจะมีคนรักใหม่เพราะเขา
หัวล้าน ความเปลี่ยนแปลงนี้เกิดอย่างรวดเร็วจนเธอรับไม่ได้ วิชุดา
แอบร้องไห้คนเดียว

ชำนาญรู้ตัวแล้วว่าเขาคือจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่กลับชาติมาเกิด
วิชุดาช่างไม่รู้คุณค่าของภาพดอกทานตะวันที่เขาวาดเอาเสียเลย เธอ
เยาะเย้ย ถากถาง เธอไม่เห็นค่าของสามี คงเป็นเพราะเขาหัวล้าน

เวลาคิดอย่างนี้ครั้งใด เขาจะรู้สึกคันที่หนังศีรษะใต้ตาข่ายที่
คลุมหัวอยู่ ชำนาญจะเอาด้ามพู่กันสีดำสนิทสอดเข้าไปเกาบ่อยขึ้น
และแรงขึ้นจนบางครั้งมีเลือดติดออกมา

เลือดเหรอ! เลือด! ชายหนุ่มรู้สึกสะใจและอยากทำอะไร
สักอย่างให้วิชุดาเห็นค่าของความรักที่เขามีต่อเธอ

ตัดหูดีไหม! ตัดหูไปวางที่เตียง เธอจะได้รู้ว่าเรารักเธอจริง

ชายหนุ่มสับสนและอารมณ์แปรปรวนมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้ง
เขาเข้านอนตีสองหรือตีสาม วิชุดาเฝ้ามองด้วยความกังวล

เธอถึงกับออดอกรอกในคืนหนึ่งว่าเขาควรจะไปหาจิตแพทย์สัก
ครั้ง ชำนาญร้องไห้โหยเหมือนเด็กๆ พิมพ์แต่ว่าไม่มีใครเข้าใจเขาเลย
มือกระตุกผมปลอมและผมจริงที่ปนกันอยู่บนหัวออกทีละเส้น วิชุดา
ตะลึงกับภาพตรงหน้า

เขาเปลี่ยนไปอย่างเหลือเชื่อ เธอไม่รู้ว่าอะไรเป็นเหตุ

ความแปรปรวนในอารมณ์ส่งผลกระทบต่อการทำงาน ชำนาญ
ถูกลูกค้าโทร.มาฟ้องบริษัทเรื่องการพูดจาหยาบคาย สิ่งเหล่านี้กดดัน
ชายหนุ่มเพิ่มขึ้น วันถัดมา บริษัทตัดทอนเส้นผมก็แจ้งความดำเนินคดี
ชำนาญในข้อหาบุกรุกข่มขู่คุกคามพนักงานเจ้าหน้าที่ของบริษัท
วิชุดาต้องวิ่งหาหลักทรัพย์ประกันตัวสามีออกมา

และในคืนวันเพ็ญ ชำนาญกลับมาถึงบ้านเกือบสามทุ่มด้วย
ดวงตาแดงก่ำ มีกลิ่นเหล้าโชยจากร่าง เขาตรงขึ้นไปห้องทำงานโดย
ไม่แยแสภรรยาที่ยืนรออยู่ด้วยความหวังกังวล

วิชุดารู้ล่วงหน้าแล้วว่าสามีถูกไล่ออกจากงาน

ชายหนุ่มหายเข้าไปในห้องทำงานโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ขณะ
ที่ภรรยาเดินไปเดินมาพร้อมลูกน้อยในอ้อมแขนอยู่หน้าห้อง

ความเงียบครอบคลุมอยู่ระยะหนึ่ง

แล้วก็มีเสียงหีบขวดสีดังกุกกัก เสียงบ่นพิมพ์ สลับท่าขอ
ดังออกมาจากห้องเหมือนเขากำลังคุยกับใครบางคน

วิชุดาตัดสินใจผลักประตูเข้าไป

สามีของเธอยืนหันข้างอยู่หน้าภาพดอกทานตะวัน ในมือถือ
ฟูกันสีด้า แสงไฟจากโคมดวงเล็กทำให้เขาดูลึกลับ มองออกไปนอก
หน้าต่าง เห็นต้นไม้ใหญ่ทะมึนอยู่ในความมืด

ชานาญหันร่างกลับมาดูเธอซ้ำๆ นัยน์ตาแดงก้ำด้วยเพลิง
โทสะคู่นั้นไม่ใช่ของสามีเธอเด็ดขาด

“นั่งแพศยา เข้ามาแล้วก็ตี แกกำลังจะทิ้งข้าไปใช่ไหม เพราะ
ข้าไม่มีสมบัติอะไร” เขาเอามือดึงหนังหัวจนเส้นผมหลุดติดมือมา
สองตาเหลือกขึ้น

“แกร้งเงี้ยวที่ข้าหัวล้าน” เขากำมือขยุ้มและกระตุกอย่างแรง
ผมจริงผมปลอมหลุดติดมือทั้งผืน

ชายหนุ่มกำลังคลุ้มคลั่ง เขาถอยร่างไปที่หน้าต่างซ้ำๆ

“อย่าคะ ชานาญ... คุณจะทำอะไรคะนั่น...”

“ไม่มีใครรักข้าเลย...” เขาเปิดหน้าต่างอำอกจนสุด

“วิธัรคุณคะ... ลูกของเราก็รักคุณ” เธอก้าวตามซ้ำๆ

“อย่าโดดลงไปนะคะ ลูกๆของเราสิ... คิดถึงลูกสิคะ”

ชานาญขึ้นยืนบนขอบหน้าต่างกระຈก สองตาหลับสนิท มือ
กำฟูกันไว้แน่น

เขาหัวเราะดังขึ้น... ดังขึ้น

วิธัรคุณร้องกรีด

หลังจากงานศพของสามี วิธัรคุณก็ย้ายกลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด
เธอไม่อาจนอนอยู่ในบ้านที่สามีและลูกของเขาฆ่าตัวตายในเวลาไล่เลี่ยกัน

ปีต่อมา เธอก็ประกาศขายบ้านหลังนั้นในราคาต่ำๆ เพียงเดือน
เดียวหลังประกาศก็ได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์นัดหมายจากลูกค้า
เพื่อดูบ้าน เธอจึงต้องเข้ามาเปิดบ้านทำความสะอาดอีกครั้ง

กาลเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา ช่วยรักษาแผลใจที่เจ็บช้ำลงไม่น้อย บ้านสวนยังคงร่มรื่นเหมือนเดิม หญ้าแผ่กริมทางขึ้นรถตา คงต้องจ้างคนมาช่วยถาง นกกางเขนที่ต้นไทรมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้น เสียงเจี๊ยวจ๊าวทางโน้นบ้างทางนี้บ้าง

ตัวบ้านออกจะโหลและมีฝุ่นจับขอบหน้าต่าง แต่ก็สมราคาที่ตั้งไว้ เงินที่ได้จากการขายบ้านจะช่วยจุนเจือเธอและลูกได้อีกนาน วิชุดาเปิดบ้านเข้าไป หยากไผ่จับเป็นแนวตลอดทาง เธอเดินขึ้นไปสำรวจข้างบน

ในห้องทำงาน ภาพดอกทานตะวันยังตั้งตระหง่านอยู่กลางห้อง พู่กันสีดำตกอยู่ที่พื้น กระดาษหน้าต่างแตกกระจายยังไม่ได้รับการซ่อมแซม เธอหน้าตาไหลเมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับสามี

ภาพดอกทานตะวันดูจะเป็นสิ่งเดียวที่สามีได้พยายามทุ่มพลังกายและใจวาดมันต่อจากลุงของเขา

แวบหนึ่งของความคิด เธออยากจะนำมันกลับไปเก็บไว้ที่บ้านต่างจังหวัด อย่างน้อยเมื่อลูกโตขึ้น เขาจะได้เห็นภาพอันเป็นตัวแทนของบิดา

เธอเดินเข้าไปดูอย่างพิณีจ แล้วก็พบว่าภาพดอกทานตะวันยังมีดำหนืออยู่หลายแห่ง เกสรกลางดอกยังไม่ได้แต่งแต้ม มันดูทำทนายให้เขียนเพิ่ม

ลองดูสิ เขียนไม่ยากหรอก มีเสียงกระซิบจากที่แสนไกล เธอไม่คิดว่าเธอจะเขียนเติมได้เพราะเธอไม่มีความรู้เรื่องการเขียนภาพเอาเสียเลย

มีพู่กันสีดำอันหนึ่งตกอยู่ที่พื้น เธอก้มลงหยิบ แล้วความคิดก็เปลี่ยนไป เธออยากลองวาดภาพดูสักนิด

ความทุกข์ทั้งหมดเลื่อนหายไปเมื่อเธอลองต้มน้ำร้อนแรง
ลงบนผืนผ้าใบ

เธอรู้แล้วว่า จะวาดภาพได้อย่างไร

ผู้หญิงของผม

อากาศร้อนและแห้งโชยพัดกลิ่นเหม็นเน่าเจือจางจากที่ใดสักแห่ง
มันกระตุ้นความรู้สึกหงอยเหงาให้กลับมาเยือน

ผมนั่งริมหน้าต่าง มองดูแดดกล้าโลมเลียใบราชพฤกษ์หน้า
บ้านจนกรอบแห้งเป็นสีน้ำตาล หลุดร่วงจากกิ่งที่ละใบ เป็นสัญญาณ
บอกให้รู้ว่าไม่นานดอกสีเหลืองสดนับร้อยช่อก็จะคลี่บานพร้อมกัน
จนมองแทบไม่เห็นกิ่งก้าน

วาริจากผมไปพร้อมกับลมแล้ง เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้
ผมเกือบหลังน้ำตาด้วยความอาลัย ผมหมายถึงว่าคนแรกที่ทำให้ผม
ร้องไห้ แต่ไม่ใช่คนแรกในชีวิต

คิดดูก็น่าเจ็บใจ อายุอย่างยี่สิบหก ผมมีผู้หญิงของตัวเองเพียง
สี่คน ทั้งๆ ที่ตอนทำแบบทดสอบจิตวิทยาเพื่อเข้าเรียนต่อเป็นทหาร
อาชีพ ผมถูกเตือนโดยนักจิตวิเคราะห์เรื่องแนวโน้มความปรารถนา
เพศตรงข้ามรุนแรงผิดปกติ พุดง่ายๆ คืออยากมีเมียเยอะๆ นั่นแหละ
แต่ให้ตายซักสิ ผมไม่มีโอกาสยุ่งเกี่ยวกับใครเลย และถ้าจะว่ากัน
จริงๆ แล้ว ผมเพิ่งจะยุ่งกับผู้หญิงเป็นเรื่องเป็นราวเมื่อสองปีที่ผ่าน
มานี้เอง

ชีวิตนักเรียนทหารไม่เคยให้เวลาว่างกับผม

ความเหน็ดเหนื่อยจากการฝึกซ้อม ระเบียบวินัยเข้มงวด ความเพลิดเพลีนกับกีฬาและเพื่อนฝูงดึงผมออกจากเรื่องผู้หญิง จนดูราวกับว่าผลการวิเคราะห์จิตใจในอดีตเป็นเพียงนิทานก่อนนอน

จนทุกวันนี้ เมื่อคิดย้อนกลับไป ผมเรียกช่วงเวลานั้นว่า “ช่วงชีวิตบัดซบ”

น่าเบื่อและสุดเซ็ง ไม่รู้ผ่านคืนวันมาได้อย่างไรโดยไม่มีผู้หญิง หลังจากจบการศึกษา ผมถูกส่งบรรจุไปอยู่ที่ชายแดนปีกว่าชีวิตช่วงนั้นฝังจมอยู่ในบังเกอร์ เส้นทางนักรบพลาดด้วยกับระเบิด แทนกลีบกุหลาบ ถ้าจะหากุหลาบราคาถูกริมทางก็พอมีบ้างในตลาด ผมเคยไปใช้บริการยามเหงาพร้อมกับลูกน้องยามสิ้นเดือนบ่อยๆ และความคิดเรื่องหาเมียเป็นตัวเป็นตนไม่เคยอยู่ในสมอง

แล้ววันหนึ่ง เส้นทางนักรบก็ขาดสะบั้น เสียระเบิดดังกึกก้อง ห่างจากผมสามวาขณะที่เราที่กำลังออกลาดตระเวน ผมเห็นเพื่อนร่วมรบที่เดินนำหน้ากระเด็นเหมือนถูกขว้าง ส่วนตัวผมโดนสะเก็ดระเบิดและแรงกระแทกมหาศาลอัตร่างสลบไปทันที

ผมถูกปลดประจำการด้วยความเห็นจากผู้บังคับบัญชาระดับต้นว่าบุคลิกภาพและอารมณ์แปรปรวน บ่อยครั้งที่แสดงความเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ ผมไม่รู้สึกท้อถอย เพราะผมได้อาชีพที่ถูกต้องใจมากกว่า นั่นคือการเป็นนักขายอาหารเสริมประเภทไคเร็กซ์เซลล์

จริงๆ แล้วผมไม่ได้ทำงานนี้เพราะอดอยากยากแค้นอะไรนัก เงินทองที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้พอกินพอใช้สบาย แต่งานใหม่ตอบสนองความรู้สึกแปลกๆ หลังโดนระเบิดได้อย่างดี

ลองคิดดูสิ อดีตทหารหนุ่มหล่อเข้มมาเคาะประตูบ้านเสนอขายอาหารเสริมแก่แม่บ้านแตกเปลี่ยวที่สามมีมั่วยุ่งกับงาน อด

แผลเป็นจากสะเก็ดระเบิดที่ทิ้งรอยจางๆ บนกล้ามเนื้อแขน ไหล่
หน้าอก หน้าท้อง...

ผมขายสินค้าได้ทะลุเป้า... อย่าเข้าใจผิดนะว่าผมมีอะไรกับ
ลูกค้า ถึงแม้การถูกจับล่าแขนแกร่งพร้อมยิ้มเชิญชวนถือเป็น
สิ่งธรรมดาในชีวิตประจำวัน แต่ผมไม่ยอมสนองตอบ นอกจากทำ
หมาหยอกโกไปตามเรื่อง

พฤติกรรมเช่นนี้ให้ทั้งความสุขและทุกข์ ก่อให้เกิดแรงกดดัน
แก่ผมมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้งถึงกับปวดหัวตุบ ต้องรีบกลับบ้านเพื่อ
ปลดปล่อย แต่ผมก็พอใจให้มันเป็นเช่นนั้น

ผมไม่ได้ง่ายกับทุกคน

กระทั่งผมได้พบพินิดา

หญิงคนแรกที่กล้าพอจะถามว่าบ้านผมอยู่ที่ไหน อยู่คนเดียว
หรือเปล่า ไม่เหงาหรือ เธอมีอะไรหลายอย่างที่เหมาะจะเป็นผู้หญิง
ของผม

นี่แหละผู้หญิงแบบที่ต้องการ สวยเฉียว ไม่เคยหลบตา กล้า
พอที่จะเอามือมาบ้วนเปียนรอบหน้าท้องแกร่งของผมโดยไม่เคอะเขิน
สั่งซื้ออาหารเสริมหกกล่องโดยไม่ถามราคา

ผมบอกเธอว่าพรุ่งนี้ตอนกลางวันผมอยู่บ้าน เธอยิ้ม ไม่พูด
อะไร วันรุ่งขึ้น เธอมาจริงๆ อย่างที่คิด ลงจากแท็กซี่ สวมแว่นดำและ
โปกหัวด้วยผ้าแพรลายกุหลาบจนจำเกือบไม่ได้ ริมฝีปากชุ่มด้วย
ลิปสติกสีแดงสด กลิ่นน้ำหอมราคาแพงฟุ้งในอากาศ

ผมรีบพาเธอเข้ามาในบ้าน ตื่นเต้นตัวสั่น!

พินิดาไม่พูดอะไรเลย ผลักร่างผมไปที่โซฟา ตามประกบ
ริมฝีปากเหมือนคนกระหายน้ำกลางทะเลทราย เธอรู้กรานอย่าง

ที่บ้านด้วยความกระสับกระส่าย

แพรวมาถึงเกือบเที่ยง ขณะที่ผมกำลังออกกำลังกาย ร่างโซกด้วยเหงื่อ

“เซ็กซี่จังเลย” เธอทำตาโต มองกางเกงบอลลั้ตัวกระจิวที่โดนเหงื่อลู่แนบเนื้อ ผมดึงเธอเข้ามาอกอด

“เหม็นเหงื่อ”

ปากเธอพูดอย่างนั้น แต่จมูกกลับฝังอยู่บนหน้าอกชุ่มเหงื่อ เธอหอบหายใจถี่ขึ้นราวกับว่ากลิ่นกายของผมกระตุ้นความปรารถนา ผมดันเธอไปที่โซฟา จูบเบาๆ ที่ชอกคอและรุกไปเรื่อยๆ อารมณ์คุโชนเหมือนไฟลามป่า แพรวตอบสนองด้วยการเลื่อนมือไปสำรวจร่างแกร่งของผม

ทันใดเธอก็สะดุ้งเฮือก กระจุกมือกลับ

“ไม่นะ” เธอมีสีหน้าตกใจ ผลักร่างผมออกห่าง

“แพรว! ให้โอกาสผมบ้าง”

“ไม่นะ” เธอยืนยันหนักแน่น ลูกพรวดจากโซฟา ผมดึงร่างเธอไว้

แพรวตบผมฉาดใหญ่ ถ้อยคำสกปรกหลุดออกจากปากหญิงที่ครั้งหนึ่งผมเคยคิดว่าสวยงาม

ทุกวันนี้ผมไม่เคยพูดกับเธออีกเลย นอกจากเดินเปลือยกายยั่วน้ำลายเล่นยามครึ้มใจ ผมบอกคุณแต่แรกแล้วว่า แม้อายุจะยังยี่สิบหกปีนี้ แต่ชายฉกรรจ์หล่อเหลาอย่างผมมีผู้หญิงเป็นของตัวเองเพียงสี่คน เพราะผมค่อนข้างจะเลือกผู้หญิงที่จะมาเป็นของผม

วาริเป็นคนที่สาม

ผมพบเธอในหมู่บ้านจัดสรรหรรุหราแถวสุวินทวงศ์ เธอเป็นผู้หญิงเหนือตัวเล็กๆ ผิวขาวสะอาดยิ่งทำให้อ่อนแอ้นน่าทะนุถนอม วาริค่อนข้างซีอ้าย แต่ผมสังเกตเห็นเธอแอบมองคิ้วตกเข้มของผมเวลาเปลว แนนอน เธอเฝ้าบ้านคนเดียวตอนกลางวัน ผมเวียนมาเสนอขายสินค้าหลายครั้ง

วาริหน้าแดงเมื่อผมบอกว่าอยากชวนเธอไปเที่ยวบ้านวันพรุ่งนี้

“จะดีเธอ... ใครรู้ก็อ้ายเขา” นัยน์ตาฟ้องว่าไม่ได้คิดอย่าง ที่พูด

“อย่าบอกใครสิ” ผมกระซิบเบาๆ ซ่างหู ดิ่งร่างเข้ามาถอดเธอป้ายเบียงเล็กน้อย

วันรุ่งขึ้นผมรจนป้าย เธอก็ไม่มา ผมหงุดหงิดเป็นที่สุด ปวดหัวตุบๆ ป้ายสามตรงผมโทร.ไปหา เสียงเธอกระซิบเบาๆ

“วันนี้พี่เขยอยู่บ้าน ไปไม่ได้ ไว้พรุ่งนี้นะ” แล้วเธอก็มาแต่เช้า ขณะผมนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกจากฝักบัว วาริสะดุ้งเมื่อเห็นรูปร่าง กิ่งเปลือยของผม

ผมไม่ให้เวลาเธอตั้งตัวเพราะรอมากกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เธอขัดขืนเล็กน้อยแต่ก็ยอมในที่สุด ผมเห็นถึงความอ่อนเดียวสาของเธอชัดเจน

แม้บทรักจะผ่านไปอย่างทุลักทุเล วาริก็ไม่ปริปากบ่น เธอกอดร่างเปลือยของผมไว้แน่น ซุกหน้าเข้ากับอก ผมรู้ว่าเธอมีคำถามในใจ

“วาริจริงเกียจผมไหม?”

เธอไม่ตอบ แต่หลับไปในอ้อมกอดอบอุ่นของชายชาตินักรบ ผมลูบผมเธออย่างทะนุถนอม

เมื่อวาริหลับสนิท ผมค่อยๆ ย่องลงมาเตรียมอาหารกลางวันไว้ให้ยามเธอตื่น ผมรู้ว่ากำลังตกหลุมรักเข้าแล้ว ถ้าเธอไม่รังเกียจ ความพิการ ผมจะปรนเปรอด้วยทุกสิ่งที่มี ผมฮัมเพลงอย่างมีความสุข

“ถ้าได้อย่างนี้เป็นแฟนพี่สักคน

พี่จะไม่บ่นไม่ให้น้องทำอะไร

หุงข้าวพี่จะหุงให้กิน

ไม่ให้ยุพินน้องพี่ไปไหน”

มีเสียงไม้ลั่นคล้ายคนกำลังเดินลงบันไดขณะที่ผมกำลังหันเนื้อ ผมชะงักไปดู เห็นวาริกำลังย่องไปที่ห้องรับแขก

“วาริ! คุณจะไปไหน” ผมตะโกน เธอสะดุ้งเอื๊อก หันกลับมา มองมิดในมือผมด้วยสีหน้าตกใจ ผมรีบกล่าวขอโทษ

“ผมกำลังเตรียมข้าวผัดให้ จะกลับทำไมไม่บอก คุณจะหนีผมไปหรือ?”

วาริลังเล ผมเข้าไปขีดตัว โอบเธอไว้

“วาริ ผมรักคุณ รักคุณมากๆๆ” น้ำตาไหลเป็นสายขณะที่ผมคุกเข่าตรงหน้าเธอ ผมไม่เคยทำเช่นนี้กับใครมาก่อน

“อย่าทิ้งผมไปเลย...”

ผู้หญิงทั้งโลกเหมือนกันหมด

หลังจากวาริ ผมก็ได้พบกับนิชา สาวใหญ่วัยเกือบสี่สิบ ท่าทางเฉียวเปรี้ยวกร้านโลก

ยามที่เธอมองสำรวจเรือนร่างของผม เหมือนมีเปลวไฟพวยพุ่งจากดวงตา นิสัยเฉียบขาด นักเลงเอาเรื่อง เธอคือผู้หญิงคนที่สี่ของผม

“ทำไมต้องไปบ้านคุณด้วย ที่นี้ก็ปลอดภัยดีไม่ใช่เหรอ”

แต่เธอก็ยอมในที่สุด สิบโมงเช้าวันนี้คือเวลานัดหมาย อยู่นี่เป็นส่วนใหญ่เพราะต้องรอให้สามีออกจากบ้านก่อน

ใกล้สิบโมง ผมลุกออกกำลังกายจนร่างชุ่มด้วยเหงื่อ กางเกงผ้าร่มพิดเป็นเครื่องมือหากินที่ดี มันใช้ได้ผลทุกครั้ง ครึ่งนี้ก็เช่นกัน นิชาอ่อนเป็นซี่ฝังลนไฟทันทีที่ตกอยู่ในวงแขนของผม เธอหลับตาพร้อมอย่างมีความสุข แต่ไม่วายเบี่ยงหน้าหนีเมื่อผมพยายามจุมพิตมือเธอซุกซนตามเรื่อง

ทันใดนั้น เธอผลักร่างผมกระเด็น

“ไม่นะ!... ไม่เอา”

“นิชา ให้โอกาสผมบ้าง สะเก็ดระเบิดมันเนียนของผมหลุดไปทั้งฟวง แต่ผมพร้อมที่จะช่วยคุณได้”

ผมคิดถึงความเป็นชายของตนเองแล้วสะอื้นในอก คำว่า “ชาย” ยังใช้กับคนที่พิการอย่างผมได้อีกหรือ?

“ถอยออกไป ไอ้คนผีทะเล” เธอร้องลั่น ทั้งทุบทั้งขวาน

ผู้หญิงทั้งโลกเลวเหมือนกันหมด อยากรได้แต่ไอ้ฉัน ถ้าผู้ชายสุญมันไป พวกเธอก็ดีจาก หาความจริงใจไม่ได้

ผมกดร่างเธอไว้พาลางเอื้อมมือหีบมิดหันเนื้อที่ซ่อนไว้หลังโซฟา ความตื่นเต้นกลับมาเยือนจิตใจอีกครั้งจนแทบควบคุมตัวไม่อยู่

“เธอไม่มีทางหนีไปไหนได้ เธอจะต้องอยู่ที่นี้ เป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งของฉัน ร่วมกับพวกนั้น”

แวบเดียวเท่านั้นที่ผมเห็นแววตาของเธอเปลี่ยนจากหวาดกลัว เป็นเชื่อมั่นในตัวเองเต็มเปี่ยม ร่างผมลอยกระเด็นข้ามโซฟา ขณะที่เธอกระเด็นตัวขึ้นจากโซฟาอย่างรวดเร็ว ไม่มีคราบของหญิงแม่บ้านแตกเปลี่ยวให้เห็นอีก

ผมพลิกร่างทันทีที่กระทบพื้น เสียงประตูดังโครมพร้อม
ตำรวจสามนายพุ่งร่างเข้ามา
ผมกลิ้งตัวไปข้างฝา เอื้อมมือหยิบเอ็มสลิปหกที่ซ่อนหลังตู้
เสียงปืนสั้นดังเปรี้ยงจากมือนิซา ผมปัดร้าวที่หัวไหล่ มือตก
ห้อยไร้เรี่ยวแรง

ตำรวจกรูกันเข้ามาอีกหลายคน ผมถูกพันธนาการด้วย
กุญแจมือ

“ผู้กองได้รับบาดเจ็บไหมครับ?”

“ไม่เป็นไร เรียบร้อยดี จ้าขึ้นไปค้นข้างบน ฉันจะคุมสถานการณ์
ด้านล่างเอง” นิซาสั่งการ

ผมตื่นสุดชีวิตจนกุญแจมือบาดลึกข้อแขน พวกมันกำลังจะ
ตะตองผู้หญิงของผม กว่าจะหามาได้ยากเย็น พวกเธอคือผู้หญิง
ของผม

...ผมเก็บปากข้างฉอเลาะไว้ในขวดโหล ให้เธอได้มองเห็นผม
เดินเปลือยร่างไปมา แขนกลมกลิ้งกับเล็บสีแดงแซ่ในอ่างรวมกัน

“อย่า... อย่าเอาผู้หญิงของผมไป”

ผมร้องอุทธรณ์ ปวดหัวหนีบ

ไม่มีใครฟังผมเลย

ช่างตายหึงตัว

“หวัดดีจ๋า” นุ่มไทยใหญ่ในชุดพื้นเมืองตะโกนทักจ่าแรมอย่าง อารมณ์ดี ขณะขับรถชุดดินตันตะขาบ หรือที่เรียกรถแบ็กโฮใต้เขา ลงมาเอื่อยๆ สวนกับมอเตอร์ไซค์ทะเบียนโล่

“ไง เล่าจ๊อ... ได้งานแต่เช้าเชียว” จ่าแรมตะโกนตอบ

เล่าจ๊อเป็นเด็กขยันเอาการเอางาน หลังจากขายที่ดินริมตอຍ แคะระแบะมือได้ในราคาดี เขาก็หาซื้อรถแบ็กโฮรับจ้างชุดสระ ชุด ดิน ทั้งในและนอกอำเภอจนหลุดทุนหลายเดือนแล้ว งานมีมากพอที่ จะทำให้เขากลายเป็นคุณเล่าจ๊อได้สบายๆ

จ่าแรมคิดแล้วอดเสียดายไม่หายเมื่อนึกถึงครั้งที่เพื่อนมาชวน ลงหุ้นซื้อรถแบ็กโฮแล้วแก้ปัญหา ไม่นานปานนี้แกคงกลายเป็นคุณจ่า แรมได้กับเค้าเหมือนกัน

ควาซาภิ เคอร์ 150 สีเปลือกมังคุดคร่ำคร่าพาจ่าตำรวจแ่ๆ ตะกุกดินแดงขึ้นเนินเตี้ย แกบังคับล้อหน้าให้โตไปตามรอยตีน ตะขาบที่กัดผิวดินเป็นรอยลึกด้วยความเชื่อว่ามันช่วยให้ล้อจับถนน ได้ดีขึ้น

แกหยุดรถบนเนินเตี้ยแห่งหนึ่ง จากจุดนี้สามารถมองเห็นทัศนียภาพของตัวอำเภอได้ชัดเจน

ทัศนียภาพตอนนี้ ถ้ามองจากด้านซ้ายจะเห็นสวนลำไยเรียงเป็นแถว จากภูเขาที่กำลังยืนอยู่ไปจนจรดเทือกเขาขาวเหยียดฝั่งตรงข้ามที่เห็นอยู่ลิบๆ ที่ว่าการอำเภอตั้งอยู่ตรงกลาง ทางขวามีแม่น้ำสายเล็กๆ ที่มีต้นน้ำจากเขาลูกนี้ สายน้ำใสสะอาดไหลเรื่อยไปรวมกับสายอื่นๆ กลายเป็นเจ้าพระยาที่เหม็นเน่าด้วยฝีมือคนเมืองในที่สุด

จำสุขใจเสมอที่ได้มายืนบนเนินเตี้ยแห่งนี้ มองดูบ้านเกิดของตนเองตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ แก้วแว้งโหงงๆ กระโดดน้ำฉ่ำใจ แม้จะสอบเป็นพลตำรวจได้ แก้วก็ยังยืนยันที่จะกลับมาบรรจที่บ้านเกิด และอยู่ประจำจนกลายเป็นจำแกในบ้านที่แกร็กเป็นนักหนา

ทุกวันนี้ลูกชายลูกสาวพากันอพยพเข้ากรุงเทพฯ กันหมด และเมียคู่ทุกข์คู่ยากจะจากแกไปแล้ว แกยังพอใจกับชีวิตสันโดษที่ห้อมล้อมด้วยเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ชีวิตตำรวจของแกหมดไปวันๆ กับการนั่งตบยุงบนโรงพัก คอยรอให้ผู้บังคับบัญชาใช้ไปโน่นไปนี่เล็กๆ น้อยๆ

จึงเป็นเรื่องสບอารมณ์เมื่อร้อยเวรสารวัตรสืบสวนสอบสวนได้ขอให้จำแรมขี่รถวะเวียนหาข่าวในเช้าที่สดใส เนื่องมาจากเสียงปืนสามนัดที่ตั้งสะท้อนหุบเขากลางดึกคืนที่ผ่านมา

“ผมก็ไม่คิดว่าจะมีเหตุร้ายอะไรหรอก แต่จำลองขั้บตะเวนดูสักหน่อยก็ดี ผมไม่เอย่างประมาท”

นั่นคือคำสั่งของนายร้อยหนุ่มผู้มีชื่อจากการสืบสวนคดีเด่นเกินหน้าใครๆ หลายคน จนถูกแต่งตั้งมาอยู่อำเภอที่เงียบเหงาเพื่อลดบทบาทหลงเสียบ้าง

จำแรมแอบหัวเราะระแคะความคิดพวกหนุ่มใหม่ไฟแรงพวกนี้เสมอ เขาคงติดนิสัยจากเมืองใหญ่มากไปจนคิดว่าเสียงปืนจากราวไพรจะมีความหมายมากไปกว่าการยิงขู่เสียให้ตกใจ และลึมนึกไปว่ากำลังนั่งอยู่บนโรงพักที่ไม่เคยมีคดีอุกฉกรรจ์กว่าสิบปีแล้ว

ชีวิตในอำเภอเล็กๆ กลางสายหมอกแห่งนี้จึงสงบและปลอดภัย ผสมความจิตซัด คนส่วนใหญ่รู้จักมักคุ้นกันดี จะมีบ้างก็เป็นพวกชาวอีสานที่อพยพมาทำงานรับจ้างช่วงสั้นๆ จำพวกตายหญ้า ฉีดปุ๋ย เก็บลำไย

รอยตีนตะขาบนำจำแรมเข้าสู่สวนลำไยขนาดพอเหมาะที่ล้อมด้วยลวดหนามเก่าคร่ำคร่าพอที่จะบอกอายุต้นลำไยได้เช่นเดียวกับอายุของคำแบ่งผู้เป็นเจ้าของสวน

จำแรมเบิ้ลสองที่กอนดับเครื่อง

“คำแบ่งไว้ย”

แกตะโกนพลางกวาดตาไปรอบๆ ซี่ข้างเป็นกองห่างๆ จากถนนจนถึงข้างเรือน คนเก่าคนแก่อย่างจำแรมมองปราดเดียวก็รู้ว่าข้างเขื่อนนี้เพิ่งกลับจากป่า สังเกตจากว่ามูลของมันเขียวสดด้วยกากพืชจำพวกไผ่ เถาบอระเพ็ด ยอดสักอ่อน ลูกไม้ป่าหลากชนิด นั่นแสดงว่าคำแบ่งเพิ่งกลับจากหาของป่ามาขาย

นั่นไง! ใต้เรือนยังมีเถาชะลูดตัดมาใหม่ๆ แก่นไม้จันทร์หอมขนาดแขนหลายท่อน กล้วยไม้ป่า และเครื่องยาสมุนไพรอย่างละเอียดน้อยในกระเช้าไม้ไผ่วางอย่างเป็นระเบียบ ดอกกล้วยไม้ไม่ชอกช้ำ แม้แต่น้อย เพราะถ้าช้ำก็จะขายไม่ออก

ที่แปลกไปจากปกติคือไม่เห็นพलयคำหอมที่ใต้เรือนอย่างที่เคยเห็นจนชินตา

คำแบ่งโผล่หน้าจากเรือนเงียบๆ เล่นเอาจำสะอึ้งโหยงเพราะ

หน้าแกชืดเขียวให้ยว่นเหมือนแก่งสักสิบปีเห็นจะได้ เขาได้กระโดดลงมาช้าๆ

“ไปไหนมาไง พี่แรม” เขาเรียกจ๋าว่าพี่เพราะอ่อนเดือนกว่า และตำรวจยศจำตามบ้านนอกก็นำเกรงขามหยอกเมื่อไร

“ข้าแวะมาเยี่ยม เห็นว่าเมื่อคืนมีเสียงป็นดังแถวนี้ เอ็งได้ยินบ้างไหม แล้วเอ็งไปทำอะไรมา เหมือนอดหลับอดนอนสักสามวัน เพิ่งกลับจากป่าหเรอ หรือทะเลาะกับนางลำพาอีกล่ะ แล้วเมื่อเช้าเอ็งจ้ำงเล่าจือมาขุดอะไรหรือ” จำปล่อยคำถามเป็นชุดตามนิสัย ปากเคี้ยวเมียงหยับๆ

“ฉัน... เอ้อ... จ๊ะ... ฉันเพิ่งกลับจากป่าเมื่อคืน เล่าจือมาขุดหลุมฝังคำหอมเมื่อเช้านี้เอง”

“หา...” จำแรมตกใจ “ฝังพลายคำหอมหเรอ มันเป็นอะไรตายล่ะ”

พลายคำหอมอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ไม่น่าตาย เพราะข้างทั่วไปจะอยู่ได้ถึงหกสิบปี

“ฉันยังมันเองแหละ” เหมือนมีอะไรมาจุกคอคอหอย คำแบ่งหันหน้าไปทางอื่น “เมื่อคืนคำหอมตกมันหนัก อาละวาดเอาไม่อยู่ ดึงโซ่จนเรือนโยก ฉัน...” มีน้ำตาไหลริน

“ฉันเลยต้องยิงหัวมัน” เสียงปวดยาวนี้เองกระมังที่ทำให้แกดูแก่ไปถนัดใจ

พลายคำหอมเป็นเพื่อนเล่นของตาคำแบ่งมาแต่เยาว์ สมัยยังหนุ่ม แกมักจะพาคำหอมเข้าป่าครั้งละหลายๆ วัน เพื่อไปหาของป่ามาขายพอได้เงินกินเหล้า สายใยแห่งความสัมพันธ์ระหว่างคนและช้างคู่นี้เป็นที่รู้จักกันดี แม้ทุกวันนี้การคมนาคมจะสะดวกสบายและป่าหายากเข้าทุกทีจนช้างกลายเป็นสัตว์ที่ไม่จำเป็นต่อชีวิตแล้วก็ตาม

คำแข่งก็ยิ่งเลี้ยงมันไว้และพาเข้าเดินล่องป่าครั้งละนานๆ เช่นเดิม

“ฉัน...” คำแข่งพยายามพูดทำลายความเงียบ

“ฉันรู้สึกว่ามันรักฉันมาก... มันยอมตายแทนฉัน... จริงๆ นะ... ถ้ามันพูดได้ มันคงบอกว่ามันตายแทนฉันได้เสมอ”

แน่นอน ถ้าพลายคำหอมไม่ตักมันจนเอาไม่อยู่แล้ว คำแข่งคงตัดใจยิ่งเพื่อนรักไม่ลงหรอก

“ซัดสามนัดเลยหรือ” จำแรมหยุดเคี้ยวเมี่ยง พลอยสะเทือนใจไปด้วย

คำแข่งพยักหน้าซ้ๆ แกเอนตัวพิงบันไดไม้ สายตามองไปไกล

“ตัดใจไม่ลงหรอก... ยิ่งถูกยิงผิด มือมันสั่น” หยดน้ำตารินตามร่องแก้ม

จำแรมเดินไปตบไหล่ผอม

“ลืมนั่นเถอะเพื่อนเอ๋ย มันไปได้แล้ว” มีเนินดินกว้างเกิดใหม่ที่ข้างเรือน รอยรถแบ็กโฮถอยไปมาจนหวั่นรอบๆ แผลกเป็นทางเจ้าคำหอมนอนสงบนิ่งอยู่ในหลุมนั่นเอง

จำแรมสามารถจินตนาการเห็นมือตักขนาดยักษ์ตักดินทรายขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่าจนเป็นหลุมกว้างและลึก หัวชุดตันร่างข้างรูปงามที่มีรอยกระสุนข้างหัวสามนัดลงไปเป็นหลุมอย่างซ้ๆ ด้วยแรงไฮดรอลิกทรงพลัง มันเป็นงานที่ไม่ง่ายเลยหากขาดอุปกรณ์สมัยใหม่อย่างนี้

นี่กระมังที่คนโบราณพูดว่า ‘ข้างตายทั้งตัว ไบบัวปิดไม่มิด’

พื้นดินใกล้หลุมเฉอะแฉะเป็นโคลน มันจะไปจนถึงรถอีแต่นี่จอดอยู่ไม่ห่าง เมื่อเดินไปดูก็พบว่ากระบะไม้ข้างท้ายชุ่มด้วยน้ำ

“น้ำอะไรหือ เปียกแฉะไปหมด”

“ฉันขนน้ำมาล้างคาวเลือดตามพื้น ไม่อยากกรู้อยากเห็นหรือ

ได้กลิ่นสบู่ของคำหอมอีกเลย มันตื่นทุรนทุราย ตามพื้นมีแต่เลือด...” เสียงเขาขาดหายไป คำแบ่งหันหน้าไปอีกทาง จำแรมรู้สึกเสียใจกับความช่างถามของตนเอง

“ข้ากลับดีกว่าจะ อย่าคิดอะไรมากเกินไป อ้าว... แล้วอีล้าพามันไปไหนเสียละ” เขาหมายถึงเมียรุ่นลูกของคำแบ่ง

“ทะเลาะกัน มันหนีกลับบ้านไปหลายวันแล้ว ‘ไม่รู้คราวนี้จะคืนเรือนหรือเปล่า’ คำแบ่งดูเครียดหนักเข้าไปอีกเมื่อพูดถึงเมียสาว จำแรมพอเข้าใจ ถ้าพมาเป็นสาวอีสานที่ตามพ่อมารับจ้างเก็บลำไยเมื่อห้าปีที่แล้ว เธอกลายเป็นซี้ปากของคนทั้งอำเภอเมื่อยอมตกลงปลงใจกับคำแบ่งผู้แก่คราวพ่อและหาสาระอะไรไม่ได้ นอกจากสวนลำไยเก่าๆ ที่รับต่อจากบรรพบุรุษ ก็สวนนี้แหละที่เกือบจะละลายหายในวงพนันแล้วหากตาคำแบ่งไม่แต่งงานเสียก่อน

การมีเมียสาวทำให้คำแบ่งเปลี่ยนไป แยกหายไปจากวงเหล้าและพนัน ชยันขันแข็งอยู่กับบ้าน แต่พหลายคำหอมคู่ยากกลับถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามมีตามเกิดจนผ่ายผอมเหมือนหมาข้างถนนที่เจ้าของทิ้ง คำแบ่งลืมนเพื่อนคู่ยากไปพักหนึ่ง

หลังการแต่งงานสามปี สามปีที่ทั้งคู่เริ่มเรียนรู้ว่าครอบครัวที่ไม่มีลูกเป็นโง่ของคลองใจนั้นช่างจืดชืดไร้ชีวิตชีวา ชาวบ้านนินทาว่าตาแก่คำแบ่งหมดกระสุนแล้ว

ช่วงนี้เองที่คำแบ่งเริ่มกลับมาเยือนวงเหล้าอีกครั้ง บางทีก็ไล่ช้างคู่ยากเข้าป่าเก็บสมุนไพรมายาขายครวละเป็นอาทิตย์ ทิ้งเมียสาวไว้ที่บ้านตามลำพัง และบางที่ชาวบ้านก็ให้เห็นลำพานั่งร้องไห้อยู่ที่ท่ารถพร้อมกระเป๋าสีเสื้อผ้ากลับอีสาน แต่ไม่นานนักลำพาก็จะกลับมา มิใช่เพราะเสน่ห์ของคำแบ่ง แต่เป็นเสน่ห์ของที่ดินผืนงามที่เธอจะได้เป็นกรรมสิทธิ์เมื่อคำแบ่งตายจากไป

จำแรมบิตคันเร่งพามอเตอร์ไซค์คร่ำครึไต่กลับขึ้นทางลูกรังบนเนินเขาอีกครั้ง ความเคยมือทำให้เขาหักเลี้ยวซ้ายตามทางไปยังสวนลำไยสุดท้ายที่อยู่ติดเชิงเขา ที่จริงจำไม่จำเป็นต้องแวะมาสวนนี้สักนิด เพราะแหงาที่มาของเสียงปืนพบแล้ว แต่ไหนๆ ก็มาทั้งที น่าจะแวะเยี่ยมให้ครบไปเลย

สวนลำไยสุดท้ายเป็นของหนุ่มกรุงที่ไม่มีใครรู้จักมากนัก เพราะนิสัยหยิ่งไม่คบคน สวนนี้เดิมเป็นของคนในอำเภอที่ประกาศขายในกรุง เขายกให้น้องชายเกษมะเหรุกที่ชื่อนครินทร์ อันเป็นที่มาของป้า ‘นครินทร์ฟาร์ม’ ที่ติดहरาอยู่หน้ากระท่อมไม้ซุงทรงอเมริกันควาบอย ขณะนี้ รถกระบะแต่งซึ่งจอดสงบอยู่ในโรงรถ

จำแรมบีบแตรสามครั้งหน้ารั้วที่เปิดอ้าทิ้งไว้ แกรอพักหนึ่งก็ไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ จึงลองบีบแตรอีกครั้ง

จำไม่กล้าถือวิสาสะขับเข้าไปอย่างที่เคยทำกับบ้านอื่นๆ เพราะกลัวว่าพวกคนกรุงมักจะเคืองกับเรื่องอะไรแปลกๆ ที่ชาวบ้านไม่ถือกัน เช่น ถามว่าเงินเดือนเท่าไรหรือแต่งงานหรือยังก็จะซักสีหน้าใส่แล้ว แถมยังพวกหัวหมอรู้ออกกฎหมายดีชะด้วย เกิดไม่พอใจขึ้นมาแกละกลายเป็นผู้บุกรุกไม่รู้ตัว

“เอ หรือยังไม่ตื่นหว่า!” ก็ไม่น่าเป็นไปได้อีก เพราะใครๆ ก็รู้ว่าหนุ่มนครินทร์คนนี้ขยันเอาการ แม้จะอยู่คนเดียวแต่ก็เห็นเทียวเข้าเทียวออกอยู่เป็นประจำเพื่อซื้ออะไหล่หรืออุปกรณ์เกษตร หรือบางทีก็รับคนงานอีสานที่จ้างมาทีละหลายสิบคนขี้อยู่เพียงเวลาสองปี สวนลำไยเก่าที่ให้ผลผลิตน้อยก็ถูกแทนด้วยลำไยติดตาพันธุ์ใหม่เกือบครึ่งสวนอย่างเป็นระบบ เพื่อนบ้านหลายคนแวะมาเมียงมองดูการทำเกษตรแผนใหม่ของนครินทร์ฟาร์ม แต่ไม่มีใครได้รับเชิญให้ผ่านประตูรั้วเข้าไป